

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Hr. Jens Thoft og senere også fru Pia Gjellerup er af den opfattelse, at Fremskridtspartiet bare er ude på at score billige point. Det er ingenlunde tilfældet, og en hvilken som helst bare fragmentarisk gennemgang af Folketingets virke i de sidste 4 år vil meget massivt tilbagevise den påstand. Intet parti har været så aktivt i boligpolitikken for at få ændret tingenes tilstand, men det dybt konservative Socialdemokrati lægger i dag mandater til en dagsorden, som er en afværgedagsorden, der bare konstaterer, at tingenes tilstand nu er god nok. Derfor fører man strudsepolitik, man stikker hovedet i busken og siger, at problemerne nok går over.

Fru Pia Gjellerup har flere gange forsøgt at mistænkeliggøre, at Fremskridtspartiet stemte for dagsordenen den 15. maj 1990, men nu er medforslagsstiller til en anden dagsorden i dag. Det skyldes, hvad der måske også er gået fru Pia Gjellerups bevidsthed forbi, at Fremskridtspartiet den 13. maj 1991, altså året efter, kunne konstatere, at regeringen var løbet fra den politiske aftale, der var forudsætningen for dagsordenen fra 15. maj 1990, i og med at regeringen valgte at bruge dette milliardprovenu sammen med bl.a. Socialdemokratiet og ikke, som det var aftalt et år tidligere.

Når fru Elisabeth Arnold glæder sig så florumvundet over, at skattetrykket er faldet i de år, fru Elisabeth Arnold har siddet i Folketinget, er det igen, fordi fru Elisabeth Arnold tager udgangspunkt i matematiske skrivebordsbetragtninger. Skatteniveauet med alverdens nye miljøafgifter, gebyrer og brugerbetaling er indregnet er desværre stabilt i Danmark, alt for ubehageligt stabilt.

(Kort bemærkning).

Peter Brixtofte (V):

Fru Bente Juncker spurgte Venstre, om vi var enige i de tanker om en skattereform, som De Radikale bl.a. har givet udtryk for i Jyllands-Posten den 23. november 1991. Jeg må klart sige, at vi ikke er enige med Det Radikale Venstre i deres tanker, vi er endda meget uenige, men desuagtet er vi optimistiske, når det gælder en kommende skattereform. Jeg synes, at der i dag har været sagt mange fornuftige

ting af mange partier, og måske vil vi også i forhandlingerne ligge meget tæt på CD's synspunkter.

(Kort bemærkning).

Bente Juncker (CD):

Jeg vil gerne takke hr. Peter Brixtofte for svaret, og så vil jeg sige til fru Pia Gjellerup, at hun altså lider lidt af erindringsforskydning, for hvem var det, der satte pistolen for brystet af regeringen med boligpakkerne? Det var ikke fru Pia Gjellerup, heller ikke Venstre, De Konservative eller CD, det var altså Fremskridtspartiet, så fru Pia Gjellerups ord om, at Fremskridtspartiet ikke gør noget, er totalt usande i denne sag.

Lysholm Christensen (KRF):

Ejerboligmarkedet har været igennem en barsk økonomisk kur de senere år. Få vil vel benægte, at det var en kur, der var nødvendig, for vi var kommet i en situation, hvor ejendomspriserne var blevet meget høje – urealistisk høje. Samfundets finansiering gennem rentefradrag udgjorde en alt for stor andel, og så var det tilmed ikke de rigtige borgere, der nød godt af den situation, vi var havnet i. Og belåning og gældsætning blev belønnet på forskellig måde. Det kan heller ikke afvises, at der i den situation, hvor tingene var vokset op til urimelige højder, var borgere, som disponerede urealistisk i forhold til privatøkonomien. Det er nogle af de borgere, der i de senere år er kommet i klemme i tvangsauktioner og lignende situationer.

Så fik vi den såkaldte kartoffelkur, og det var en skrap medicin, men den var efter vor mening nødvendig. Nu er vi heldigvis kommet i den situation, at noget tyder på, at udviklingen har nået et vendepunkt; huspriserne er svagt stigende, der er kommet lidt mere gang i hushandelen, og antallet af tvangsauktioner er for nedadgående.

Men stabiliteten og tilliden til ejerboligmarkedet er ikke helt på plads endnu, og det er vel også det, der er baggrunden for, at vi har haft denne lange debat i dag. Mere vækst i handelen ville være ønskelig, og derfor er det også yderst vigtigt, at lovgivningen og de politiske signaler giver befolkningen tilstrækkelig sikkerhed, så de kan disponere i tillid til, at de ikke kommer i en urimelig økonomisk situation i løbet af kort tid.